

Der Medwescher Tramiter

Det Saksesch Bliet der Medwescher Himetgeminschufft

Nr. 3 am 2. Jöhr

Bäluëch zem „Mediascher Infoblatt“

Nürnberg, am Juni 2006

Gedonkesplitter af „Noasaksesch“

Än easen Zegden huët em wärrlich nemi vill ze lachen! De Wealt, odder daot wat mir dreangder verstohn, wid änje veraffter.

Alles äs häktesch, giht schniell und mess änj noch schneller gohn. Änjde mih Informationen bekit em äm de luren, af de Ugen uch än't Hern geschlohn, geschmiert, geprießt. Em kit odder terf nemi zer Reah kun!

Dreht em, so mer emol, de Glotz af, krescht enen schiun de Wärzung un, cha se sprainjt enem schär schiun än't Gesicht. Dä äs extra esi leokt uch eaferschämt aggressiv gemaocht, net wel dä „Maocher“ dinken mer weren alle düf - nä, nä - dä wässe gaonz genä wat se mät eas maoche messen! Der Mäntscha äs vun Natur eos bléd - daot mess em ifach gliwen wonn em sich ist de Zegd nit uch de hedgich Wärzung bewaßt „studiert“. Em kit dro sihr schniel draf wä „gistrech“ är Botschuf ijjendlich äs. Wichtich un deser Wärzung äs nor, dat der Mäntscha kappiert waräm hië eabedianjt uch glad daot eanätz Donj breochen uch kife mess. Ijendlich dreht em de Glotz jo net un äm sich Wärzung unzesähn.

Daot wässen dä frealich uch, dä se jo net bléd! Em segt sich zem Bäspeal alsi gemäßlich uch eascheadlich en Film un - der Heald äs glad derbä er hischen Frä det Hift ze verdrehn...af ist fainjd em sich än em Bämuërt wedder, wo glad ener en Plätsch bekit, wel hië en bléd Fröh

gestaolt hat und en hysterisch Stämm breallt af daot äst von 20 Prozänt Ra'batt....

Interessant un der Sach äs, dat wonn't

wirklich Botschuf säitzt sich iwer det hainjderscht aller Dirrchen äm hainjderschten Winkel eases Geherns fiëst. Ohnen dat mer et iwerhift märken se mer schiun infiziert!

Hä giht et nemi äm't Versthohn; derzea saol et jo guér net irscht kun, seangdern äm kenstlich konstrüert Bederfnesser, dä ijendlich guér niche sen, uch det wichtichst vun allem: äm't „Kife-Messen“ (ech wîß, det äs nea e Saksesch zem dervunlufen, Noa-Saksesch halt...). Zem Kifen broeckt em awer Giëld, vill Giëld, mih wâ em ijendlich huët - alsi huët sich der Mäntscha en noaë Glüwen geschaffen, e noa gealdän Kaolf - det Giëld - äm daot de Wealt hegd änje schneller uch rabiater daonzt uch rennt.

Hä äs Reah gaonz fehl um Platz. Än der Reah sôt em loat de Kraft, viur allem de Kraft zem Nodinken, awer äs det Nödinken net uch schiun der Diut enes jede Gluwens...?

Wer wîß, wat uch wi hainjder all diém stächt? Villicht stächt jo uch guér näst derhainjder!

Daot würde mir klinzich Wirschtel siwasi näckest erfuéh-ren. Bleiwe mer alsi wat mer sen und liesen läwer än aller Reah, entsponnt uch geadgelaunt easen „Medwescher Tramiter“....

Zichnung vum Lehrer Helmuth
(.....nor ewenich aondersch)

leokt äs, uch derzea noch kriëftich gebreallt wid, dinke mer gaonz erfehrt zeïrscht gleich mät easem lichte Gewässen. Instinktiv, daot hiët ohne vill nozedinken (durch't Erfahren äs det Hern siwasi eosgeschaold), versäcke mer dro ereoß ze bekun waräm uch wat mer net richtig gemaocht hu känden. Esi ericht eas de Wärzung än em Momänt wo mer glad net äm Staond sen ze dinken und är

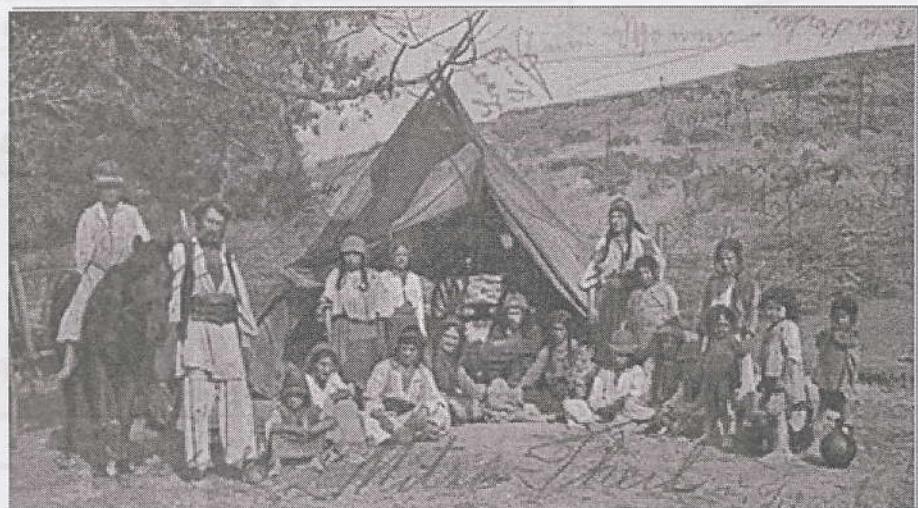
Ir Schuster Günther

Zegunnegebiët

Wässt ir, wō de Kortzegunnen sommers uch äm Wängter wunnen?
Nō um Dorf, schär af dem Fiéld,
än Kalippen uch äm Ziëlt.
Mistens sen är vill am Hufen,
sealden segd em enen lufen,
kun uch gohn, e griuss Getaver,
doch nöch gresser, det Palaver.

Wässt ir, wat Zegunnen summeln,
wo se durch de Gejend bummeln,
Frä uch Kängd mät griussen Taschen,
ir dinkt sächer, nor mät Flaschen.
Doch dä hun uch ander Jäpper,
summeln Schëwen, Kräch uch Däpper,
wat nöch sakesch ze bekunn
drift der Cortorar dervun.

Wässt ir, wä Zegunnen håndeln,
wo se durch de Hëser trandeln,
munch en Sachs wort dö beliujen,
mät sengem ijenen Kreach bedriujen.
Vum Turisten niën se nöch

En Zegunnen-“Schatra“ 1908,

Postkart eos dem Archiv vum Römer Wilfried

Hemd uch Gatjen, bäs zer Knöch,
Mark uch Pfennich, ohn' Erbarmen,
tratz Miliz uch tratz Jandarmen.

„Härr, loß et näckest lichter sen,
gäf nor Kukurutz fiur't Schweng,
loss mī Saksen nöch dervun
uch mät Kretzern wederkun!“

Wässt ir, wä Zegunnen biëden
wo se krëschen än de Stiädten,
wo se soffen uch sich zärren,
bäs de Kängder schroan uch plärren?

Herbert Drotloff

(Nostalgie Detsch uch Sakesch)

„Hä messe se uständig arbeden, hä wunnt des Chef se
Breader!“

Zichnung: Lehrer Helmut

Loss nor, loss!

Loss nor, loss, net soa bekritt,
drech der denj naß Ugen!
Wonn te weallt des Wealt verstohn,
mess te fiur denj Dirrche gohn.

Wate kit, daot vergiht,
Flesst wä Wasser uëwen.
Nemi gong dem Schäden nō,
säch, do wid der Hemmel blö!

Rähk de Räck fiëst zeräck,
Gonk mät starke Schrädden!
Feallt aft Hift der uch en Stin,
et geschtegt der net elin.

J. Lehrer

Saksesch Begräff - Der „Chef“

Wat en „Chef“ (liss: „Tjef“) äs, misst ijendlich e jeder wässen. Det Wiurt „Chef“ kit eos dem Zegäneschen und bedekt äm Bleschen genä det sealw wä uch äm Saksesch, nemlich: Eangderhaoldung oder äm Noa-Saksesch: „Party“.

Fräher ä Medwesch wor't esi, dat schär e jeden Sannowend mih „Chefs“ än der Stadt uëfgehaolden worde sen. Munchmol huët et der in oder aonder siguer zea er gewässen Beremthit brüecht.

Deamols, wä mer ä Medwesch „chefen“ gengen, wöre mer zemlich jang uch noch ewenich grän hainjer den luren. Esi en „Chef“ wör, well et fiur eas Aolder nichen aonder Zestroaung gaof, det hescht wat em sich nor viurstalle keangd. Irschtens kaom em eangder Legd glechen Aolders, em hiurt de noast Musik dä irjendener eos Detschlaond bekun hat, em zurpt ewenich äst, munchmol eos Kommer äst mih, awer mistens eos Iwermeat äst zevill, wat awer um aller heschten wör, daot wör fiur eas Geangen, de Medcher äm dä em sich af em „Chef“ alles bedeht.

Eanger der Wöch wore mer mät der Schiul zemlich beschiëfticht. Vun än der Fräh äm Siwen bäs äm Tint oder Zwië um Nömättaoch traktierten es de Lihrer mät villen Sachen, dä eas ijendlich guér net inträssierten. Bäs mer nō der Schiul derhīm wören uch det nüdichst gelihrt, es zwäschedurch äm Afdraoch der Ealdern un ichen Schlungen äm villicht en Stäckeltchen Batter geprijjelt hadden, blif nemi vill Zegd vum Daoch iwrich. Esi vergeng - ijendlich wenniger sponnend - de Wöch. Der Sannowend wor deamols noch normal Schiuldaoch. Det Wochenoinjd wor kurz uch af den Seangtuch beschrinkt.

Sannowend än der Fräh, allkomm kaom em än der Schiul un, hiurt em schiun eos allen Äken uch Oinjden de gepespert Fröh des Daoches: „wist tea wo hegd Owend en „Chef“ äs?“

Mistens maochten de Krinzker är ijän „Chefs“, awer dä worn mät der Zegd longwellich - än de gleich Legd. Alsi mosst em sich ämhīren wo aondertrest äst luës wor, uch äm ze präfen of em sich do iwerhift äladde turft ohne gleich wedder un de fräsch Laft gesatzt ze wärden. Woren de Viureossätzungen geklert, geng dro alles ohne gruß Komplikationen iwer de Bühn, viur allem wonn em än der Geseallschuft, än dä em

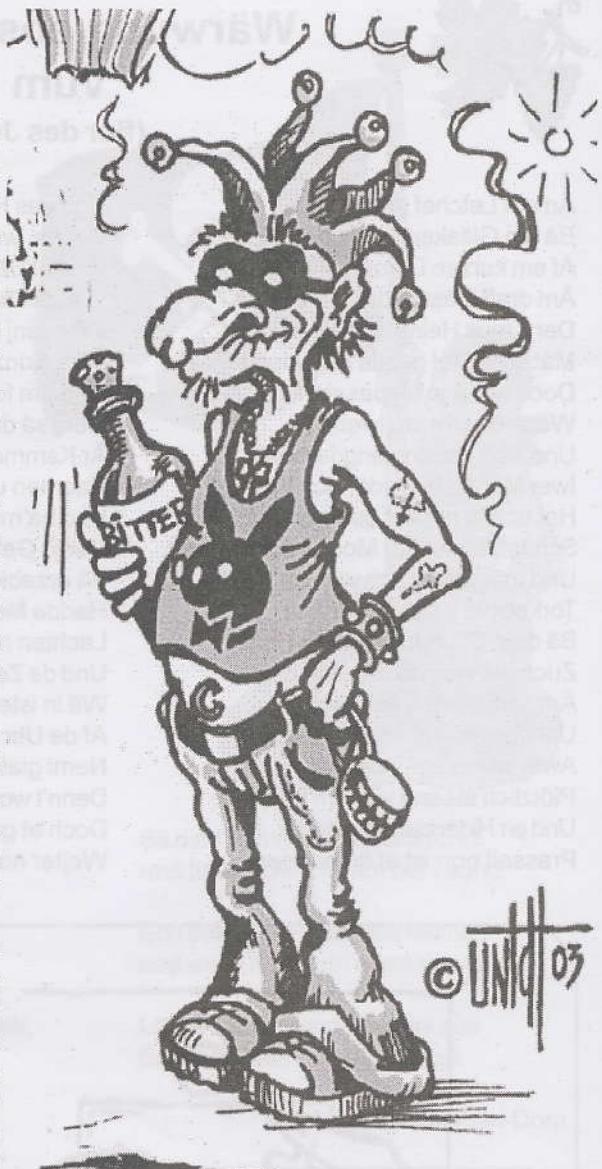
äbreche wul emestern kaond, di entweder em äst schealdich wor odder di uch irjendwoni äm ijären Krinzchen af em „Chef“ eanägeladden erschinnen uch net eoßegeschmässe wordt. De eageschriwå Rejel wor, dat em sealwest af ijän Risiko zwor, awer mät geader Zearied vun em Geadgesännten, dro af dem fremden „Chef“ uch erschenjen turft. Mistens geng em duér net elñ. E Frändj wor änjen derbä, viur allem als moralesch Stätz uch zum Triust, wonn et dennich Komplikationen gaof uch em net änégelosse word oddereos irjendenem Greangd siguer äm huhe Biujen eossefluch.

Kaom em awer ännen, wor der Owend gerätt. De Legd kaond em zwor nor vum hiren-sähn, mistens awer eos der Schiul, munchmol siguer mät ärre Spitznumen, awer daot wor iwerhift nichen Problem.

Det wichtichst un der gaonzen Sach uch Mäh wornen dä gaonz bestämmt Medcher, äm dä em sich jo glad diën bestämmten „Chef“ eosgeseackt hat. Dä lirt em dro bäm Daonzen schniell kennen. Ech dinken, dä worn sealwest sächer uch friuh iwer noa Gesichter. Des Uërt af emen „Chef“ ze erschengen wor sächer net eabedainjd de fengst, awer nor esi kaom ewennich Uëfwiësslung än't Speall. Hat em Erfolch bäm den Medchern, wordt em villicht bäm nächste Mol siguer offiziell ägeladden uch wonn daot den aondern ugestammte Geangen iwerhift net riëcht wor.

Der „Chef“ sealwest besteand ijendlich eos villem Riëden uch noch vill mih Daonzen. E wor eas gruß Bühn äm noa Frängdschuften ze schlessen, aolden ze verdeffen, sech sealwest ze presenterien, ze pussieren uch viur allem sich ifach nor ze amüsieren.

Hat em en hisch Medchen sich geongelt oder ämgekiurt, und wor em sich enaonder sympathesch, wor der „Chef“ um heschten. Weniger hiesch wor no dem villen Daonzen än der Fräh det Hîmegohn, dänn em hat sihr vill ze Foss ze lufen. Det noa Lefken mosst em hîmebeglüden, daot schäckt sich ifach

Mer wornen jang uch hisch....nea se mer nor noch hisch....!
Zichnung vum Untch Wolfgang (Lula)

esi. Interessant wor derbä, dat det schair änjen um aonderen Ojnd der Stadt wunne mosst. Esi hat em, nodiäm em ét mät ville Matzkern viur sengem Dirrchen verüefschedit hat, vill Zegd bäs hîmen än ze drimen.

Cha, cha, daot wore se de „Chefs“ un dä em sich änje wedder en Liëwen long gären zeräckerännert. Uch un dä eabeschwert Jugend (easen Ealdern soa derfiur gedonkt!), än ener fiur alle net eabedainjd ifachen Zegd, deamols als mer näst aondert ze dean hadden uch mossten als än de Schiul ze gohn, viur allem awer de Erännerung un eas Wealt uch un eas Zegd ä Medwesch, dä mät easier Jugend fiur änjen eangder gegongan äs. Awer wat were mer ohnen eas Erännerungen...!

Wärzung eos dem „Hontertstreoch“ vum Schuster Dutz

(fiur des Julius Meinl se Geschiëft)

Än em Letchef saoß emöl
Bä em Gläskchen Piërschenböl
Af em kurzen Dämmerschoppen,
Äm draff biesser dro ze noppen
Der Kraus Heinel friu wä änjen
Mät en weffel geade Fränjden.
Doch wä et jo oft passiert,
Wonn de Uhr em iwerhirt,
Und sich äwrich eangderhealt
Iwer Mäntsche, Gedär uch Wealt,
Hat uch hi norr ist gedemmert,
Schär bäs dat der Morjen schemmert.
Und mät Ongst uch wenich Reah
Torkelt hië hisch himenzea.
Bä dem Dirchen viur dem Heos
Zuch hië sich de Scheajen eos,
Äm se Frächen net ze stieren
Uch, em sil en sonst net hieren.
Awer wiess der Dewel wä,
Plötzlich steand viur äm senj Frä,
Und en Hidannerwädder
Prasselt norr ist af än nedder.

Und eas Heinel ducht: „Härrjeh!“
Det äs, wä em sprächt, en Tee!“ –
Weffel Däch draf – hirt nor hirt,
Wat alldäckester passiert –
Wor senj Frä ist ägeladden
Än e Krinzken, daot sä hadden.
Und äm foaf, schär mät dem Schlaoch,
Genj sä duér um Nomättaoch.
Är Kammerännen schär guér
Kaomen uch ä griusser Schuer
Und bäm Gläskchen fenjem Tee
Genj't Getratsch luës, ach Härrjeh!
Sä erzaolde sich Geschichten,
Hadde Meller, schräcklich lichten,
Lachten hihi uch huhu!
Und de Zejd vergenj äm Nu.
Wä in ister gaonz zeafeallich
Af de Uhr saoch, wor et freallich
Nemi glatt wiér wiß wä fräh,
Denn't wor Mätternüecht verbä.
Doch et genj ännen det Mell
Wejter noch en tüchtich Well,

Und en zemlich Reack ist draff
Braoche se allmehlich af.
Und et krischen alle guér
Durchenaonder än der Schuer:
„Soa bedonkt hisch äm de Tee.
E wor pruechtvoll fenj“ Atche!“
Und dem Heinel sammt de Känjden
Schwärm̄t senj Frä sänjd diës noch
änjen
Vun dem Kraonz und sprächt: „Härrjeh!
Wor daot doch en härrlich Tee!“
Und der Heinel sprächt ke sech:
„Gleich äs uch net änje glech,
Daot äs gaonz bestämm̄t uch sácher,
Dänn menj Tee die wor äst schwächer“.
„Äm daot“, sprächt me Fränd, der
Heinel,
„Wonn Te Tee weallst, gonk zem
Meinl!“

(Bäm Hontertstreoch , Oktober 1925)

Det lastich Äk.....

„Wonn ich mich froindern“, sot der jang Maon
zea em ealdern Härrn, „schäcken ich als
irschtet menj Schwijermotter foaf Johr long än
Urlew“. „En eosgezeichnet Idee“, aonfert der Härr.
„Häde se net last, menj Duchter ze froindern?“

(Ägescheackt vum Römer Wilfried)

Der siësjehrich Fritz äs geärtet aff senje Vueter und soht:
„Ech weall net sohn wat tea bäst, awer aff jede Fall der
eangderscht der Bremer Stadtmusikanten“.

(Ägescheackt vum Linder Michael)

E Kont kit än en Apenthik: „Hu sä Zeacker?“. Apenthiker:
„Cha, awer nor fiur den Kaffee, diën verkife mer ijendlich net.“
„Na dro broinje se diën emol hiér, uch en Liéfel bidden ich.“
Der Apenthiker weangdert sich, broinjt awer eos der Kuchel
en Schuel Zeacker uch en Liéfel. Koni: „Nea maoche Se
den Liéfel vuél mät Zeacker.“ Der Apenthiker maocht et und
healt dem Kont den Liéfel fiur de Nuës. Di greft än't Schäpp,
nit e klinzich Fliëschken ereos und lett e puér Tropen af den
Zeacker trepsen: „Probiere Se emol!“ Der Apenthiker schläckt
den Zeacker mät der Flesseget und miht: „Hmm...schmackt
ewenich komesch - und wat saol daot nea sen?“ „Na cha,
ech wor glad bäm Dokter, di huët gesoht: „goh Se än de
Apenthik und losse se sich Ären Urin af Zeacker kontrollie-
ren.“

Hegd uch Giëstern

Meng „Danke“ un Rampelt Paul, fiur seng Bändchen
 „De Keakelpiraten“, daot hië mir noch än de aolt Hiemet
 gescheackt hat.

Der Wängter äs verbä
 det Frähjahr noch net hä.
 Des Paul se Beach äs hä dertän
 mät de villen Verschkern drän.

Ech fen un et ze studieren,
 wed alles läwer sealwst probieren.

Plötzlich doast et stark uch klor
 mer um Klied, un Jack uch Hoor,
 dat ich astohn, eosselufen
 vun länks uch riechts mich losse
 paffen.
 Und et dreft mich ohne Rea
 af det Keakeleawer zea.

Do ukun, wid alles ställ
 und ich hieren no er Well
 wä det Eis zesprainjt uch bubbert,
 wä et kracht uch stießt uch kullert.
 Glech loinjst mir do äs e Loch
 af daot ich noch glatt net saoch.

Et kreetzt und wimmert äst erfiur
 und träfft natürlich gleich meng lur.
 Eos dem Wasser def dertän
 zuërt uch schien hiert em en Stämm.

„So dem Paul uch de Komraten,
 Eisschollen, wä sä deamols hadden,
 kände sä uch hegd noch hun.
 Nor keme sä net fär derfun,
 dänn me Wasser wid äng kleiner,
 se hengen un un alle Stenner.

Tratzdem flessen uëwenzea
 uch hegd ich, si wä dea uch nea.

Nor bäm Schibschild der griuß
 Biujen
 die word mir partout entzijuen.
 Drehgelüecht, daot hießt fiur
 Krädder
 äs e Paradies hä wedder.

Ech flessen nea mät
 Schnelleget,
 dä Krädder dean är
 Schäldeget.

Awer et äs doch e Jomer
 und et beriet mer griuisse
 Kommer,
 dat et nierest wegt uch briet
 hegd mih diér Piraten git....

Det riëcht Eawer, schniël ich
 sohn,
 äs net gefaßt noch ä Beton,
 esi kennt ir, wonn er wällt,
 kripesen, wä't ech gefällt.

De Dillen vun der aolder Bräck
 dinken uch schiun baold zerräck,
 bäs verputtert sä dro gaonz,
 un de Zegd, wä sä ä Glaonz.

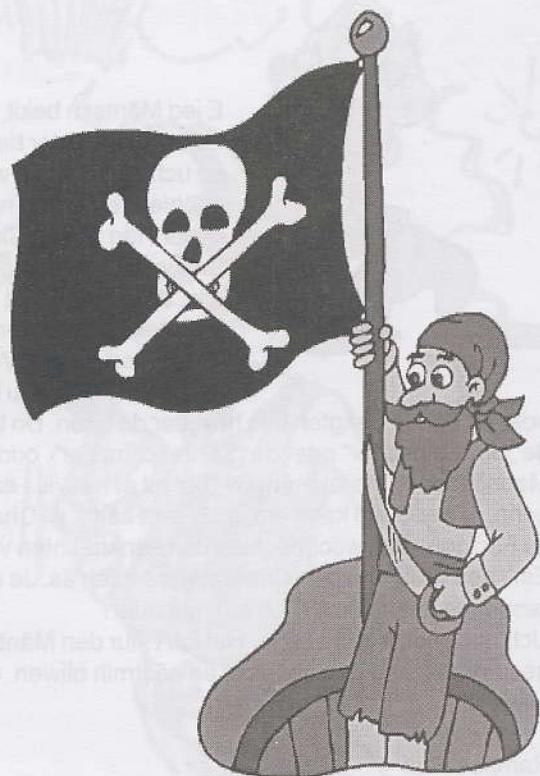
Dron de noa Bräck, ach härrje,
 da stiht uch baold färtich hä.
 Wat goh sä de Heser un
 dat dä schär än Kealler kun?

De Bräckegass hiëft sich erviur
 dat verspellt äs do jed Diur.
 Dro irscht de Bräck! Se triunt dertaff
 uch det Geländer iuwendraf.

Vium Wasser groalt uch Meos uch
 Maon,
 well ich geziecht hun, wat ich kaon.

Draf gluckst und kichert et am Loch....
 „Soh nor dem Paul, ich wuérden noch,
 ech hun Zegd, bän net gestreßt,
 flessen reahch uch verdefft
 ä meng Dinken uch meng Driemen.
 Villicht kit hië dennich hiemen
 und bedreft se dron af't noa,
 dä hiesch „Keakelpirateroal!“

Draff hiert em reoschen, uch merwä
 ich uch leoschen, et äs verbä.

Sä died fremd uch eaverwaondt
 und fleßt fridlich durch det Laond.

Ech drehn äm und lufen hiemen
 und weall noch vun allem driemen.

Läwer Paul, nemm Viurlaw nea
 Esi gead kaon ich net wä tea.

Abalasei-Caspari Dora

Wî hät daot geducht?

En Ihpuér, nô Kaffee uch Keachen,
 dä fuëren mät dem Auto affen
 zem Fritéf, äm e Gräw ze fliëjen.
 Wä nor zwië Stenner noch zem
 liëjen,
 af ìmol rennt der Maon ewéch.

De Frä, wä färtich mînt sä sêch
 net gead. Wä sä zem Auto giht,
 segt sä de Maon ä gresster Niut:
 die sätzt äm Auto halwich nackt!

De Frä der Zwéfel hemlich packt:
 "Healtst tea net eos, bäs mir elïn,
 intim uch froa se baold derhïm?"
 Draf hië: „Ach wo, intim uch froa!
 Äm Hiusefesslenk wor en Boa!"

Tittes Hans Otto / Drabenderhï
 (vuirhiër Hiëldsderf)

Charakterfaolden

E jed Mäntschen bekit, je ealder e wid, Faolden am Gesicht. Wonn ener än't Aolder kit und huët äm Liëwen Charakter bewisen, dro hißt em se „Charakterfaolden“. Und ech meß derzea sohn, 'e huët se uch verdänt; dä wi Charakter huët, di äs en uerem Mäntschen. Hië terf net läjjen, net bedräjen, stiöhlen terf e uch net. Uch nemmel schmutzich oder eapünktlich sen terf e. Glatt äm daot git easier Härr äm de Charakterfaolden, zem Triust.

En hisch Gest äs daot. Mät dienen äs hië awer gezichenet fiur senj iwrich Liëwen. Zea dem gohn alle, dä äst ämsonst hu weallen, und hië verschinkt alles, wat e huët. Wonn e awer näst mih huët, terf hie uch näst verlonge vun aondern, uch nemmel bärre gohn terf e — dann e huët jo senj Charakterfaolden. Wi de mist Charakterfaolden huët, di äs en hisch Mäntschen. Um heschten sen dä, dä alle Uerten vu Faolden hun: Diér vum Mell uewenzea - oder affenzea; vun der Nuës eruëfzea, oder no bädde Sekgten bäs hainjder de luren. Do trefe se sich aldist äm Nacken. Vun den Ugen, loinist der Nuës eruëfzea sen de „Sorjeränner“ oder de „Zehreschinzer“, odder de „Matzekeltcher“ bä den schatzje Medchern uch den jange Fräen. De Maon, däden Charakter hun - diér git et net vill - dä schmäcke sich mät Runzeln uch mät Zopfern, dä oft bäs zem Hals uewe gohn. Af der Stern kaon em um biëste sähn, wi Charakter huët. En glät Stern äs net e gead Zichen — läwer in mät allen Uerten vu Faolden - uch wochriëchten uch sänkriëchten vum Hoor bäs iwer de Ugen.

Esi - nea wässt er, wat e Charaktermäntschen äs. Je ealder der Mäntschen äs, am esi mih Faolden bekit e. Zem Schlaß äs e gaonz zesummegefaolden — uch se Charakter!

Uch noch äst, ir gead Legd: Hät ich't viur den Mäntschen mät ze ville Charakterfaolden. Dä hu se nemlich är gaonz Liewe long gesummelt, und den aondern äs nästmih bliwen. Cha, näckest longd äst fiur alle - uch Charakterfaolden sen änje ze wennich gewiest!

Rampelt Paul

Wä long klanjt noch menj Mottersproch...?

De Tramit

Et klong vum Rech eruëf e Lied
vun aolden Zegden, reach uch klor.
De Melodie vun der Tramit
klong änje wedder, Johr fiur Johr.

Hië bleas, wä wonn det Lied äm lis
Än't Duël senj Läw dräch, uch se Glück,
und alle Rejer rängs äm Kris
brächten et wedder zea äm zeräck.

Der Moon um Hemmel hiurt äm zea,
de Ealdern eangden viur'em Heos.
Det Dorf laoch reach, und än diér Reah
geng hië än't Duël - se Lied wor eos.

Uch nea dräch menj Tramit me Lied
wä deamols iwer de Gemin,
nor fehlt mer't Glück uch de Tramit,
und ech bän fär uch gaonz elin.

Vergremt ich't net, läw Ealdern menj,
ech bän zwor fär vun ech ewech -
nor - ist kit wedder Sanneschenj,
dro hirt er wedder menj Lieder vum Rech.

Rampelt Paul
(eos senjem Nohloss)

„Gnedich Frä, esi long ech hä bän, kaon't net lichter
wärden!“

Zichnung vum Lehrer Helmut

Kufstein 2007

Medwesch ä Kufstein erliëwen!

Bitte bæzegden planen uch drun ze dinken, äm nechsten Johr ke Kufstein ze kun!

Detmol äs et e gaonz beseangder Trefen!

Zem 10. Mol trefe sich de Medwescher ä Kufstein, net nor äm sich af är Wurzeln ze besännen, seangdern detmol sich uch äm de Zeakonft ze kämmern! Healft mät de Zeakunft easer Geminschuft ze gestaolden und kut 2007 är vill ke Kufstein! Bewest esi, dat der Gist vu Medwesch eas Geminschuft uch fiur de Zeakonft stark maocht!

Nostalgie af Saksesch

Lot es nöch īst saksesch riëden än dem hīschen Hīmetländ, wō mer, reduziert uch wenich, nea irtscht richtich unerkånt. Alles, wat nor kān, bedänt sich mät Vergnäjen deser Spröch, af der Gass uch än der Arbet riëden saksesch uch de Blöch. Und ech sön et ich gänz ihrlich, mehr ich net als Sachs gebiuren, mir klaingt hegt det „Neo-Saksesch“

weangderbör än mengen luren.

Saksesch riëd em än der coadă, wonn äm Wurscht uch Briud em stiht, uch vun der şedință riëd em, wonn em kit uch wonn em giht. Klinzich Kängd gohn än de creșă, sealden wit dåt iwerdrön, wī wit hegd schiun Kängderguerten, läwer grădinătă sön. Kifst te än, än der Alimentara, messt te saksesch et verlängen, wī et ellich huët fiert cursă

äm zer Arbet ze gelängen. Iweräl huët sacksesch Viurträtt und em kå sich net beklön, wonn der äst net än den Sänn kit, kåst' et uch äm Blëschén sön.

Alsi hīrt von Broos bäs Draas em uch hegt den ålden Klång, doch em frēcht sich uch af saksesch: „Până când - dåt hīst - wä lång?“

Drotloff Herbert
(Nostalgie Detsch uch Saksesch)

Hans Guggenberger

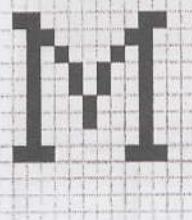

MEDIASCH
ELISABETHSTADT

Wi striechelt hä den Dutz?

Esi vill em wiß det Werner Charlotte än der Oper „Zar und Zimmermann“ vum Lorzing Albert, afgefährt um 21.-23. Moa 1909 ä Medwesch.

Det Foto (Kopie) huët der Römer Wilfried zeagescheackt

Bislang wird auch ein Maultier 'pustich' – in 'Medwesch' nie die Mädchen, wußt' ich!

Eos des Maurer Christian uch des Untch Wolfgang (Lula) sengem Beach: „Das lustige ABC der Siebenbürger Sachsen; Passau, Heilbronn, Hermannstadt 2005“.

Det Beach huët 204 Segten, 22 x 20,5 cm, gebeangden, giht det ABC droamol durch. Besteallungen zum Prees von 24,90 Euro (plus Versaondkosten) un Maurer Christian, Bachstrasse 5, D-94130 Obernzell, Tel: 08591-1697, E-Mail: nfkerber@ aol.com

IMPRESSUM:

Der MEDWESCHER TRAMITER versteht sich als e Bliëd zer Verbridung vun Froad uch Spaß an easier sakseschen Mottersproch!

Redaktion & noch vill mih: Schuster Günther, Sankt-Gallen-Ring 198, D-90431 Nürnberg, Tel: 0911-612405, e-Mail: anguebe.schuster@t-online.de,
Mätarbeder: Römer Wilfried, Augsburg; **Ereosbronjer:** Himetgeminschuft Medwesch e.V.; **Der irscht Chef:** Lehrer Wolfgang, Tutzing
De Steallvertriéder: Grasser Klaus, Unterföhring, Sturm Klaus, Regensburg; **Erschengd än:** Närrembrich (Nürnberg); **Wä oft?:** ihst odder zwiemol
äm Johr als Bäluëch zem Mediascher Infoblatt (awer nor wonn genäjend Legg, geneach Bädräch äschäckeln); **Dreack:** et wit net gedreackt, seangdern
vum Schuster Günther kopiert - munchnol wid et awer uch der „Samuel“ à Medwesch dräcken, wonn niche mih Zegg fiur't kopiere bleiwt!
Schräftlich Bädräch bitte un de Redaktion schäckeln. Numentlich oder mät em Signum gezichen Bädräch steallen de Minung der Verfasser duér und
messen net mät diér des Ereosbroinjers iwerinstämmen.
Det Blied äs ämsonst, awer mer wedden es froan wo sá eas mehrnor ewenich eangerstätzen, et mess net eabedianjd Gield sen, awer vill Bädräch. Of des
nea sealwest geschiwie sen oder irest feangden, äs egal.